

Samenwerken is een werkwoord

Professionele samenwerking is tegenwoordig helemaal in. Je hebt van die periodes waarin opeens dingen die eigenlijk vanzelfsprekend zijn, uitgroeien tot een soort hype. Iedereen heeft dan opeens op dat onderwerp het licht gezien en iedereen gaat er ook iets over vinden, schrijven, betogen. Enfin, je wordt ermee doodgegooid.

Zelfsturende teams is een tijdje zo'n onderwerp geweest. Inclusiviteit is nu populair: ik zag vorige week iemand op tv een betoog houden waarin zelfs het water van de zee werd opgenomen in de inclusiviteit. Moest ik erg over nadenken. Maar goed, samenwerkende professionals doen het nu ook erg goed. De toekomst is te ingewikkeld voor eenieder individueel, we kunnen tenslotte ook niet alles weten en doen, dus dat betekent samenwerken. En dan delen we dus kennis en informatie, onze bevindingen, zodat we samen meer weten.

Daar kun je natuurlijk niet tegen zijn. Maar het wordt gepresenteerd als een nieuw walhalla waarin je allemaal professionals gelijk een Becel-reclame rondom een tafelkleed in een weiland ziet fladderen en informatie delen, totdat ze samen het licht hebben gezien. Een lieflijk tafereel. De weg naar het walhalla wordt er echter niet bij verteld. Voordat u zich op het tafelkleed in het groene gras stort, wil ik u even meenemen in het feit dat er verschillende fases te doorlopen zijn. Daar krijgt u dan ongetwijfeld mee te maken, of u zit er al middenin, hetgeen kan frustreren. Daar moet u uit. Vandaar een analyse, zodat u in ieder geval dingen kunt herkennen.

Het begint met de plek van het tafelkleed. Er kan uiteraard maar één plek zijn. We hebben als professionals absoluut één plek nodig waar we alles kunnen vinden en delen. Want we zijn dan wel professionals, maar het samenwerken moet ons wel makkelijk gemaakt worden. Op die ene plek zien we liever alleen gelijkgestemde professionals en geen andere. Wie de een is en wie de ander maakt iedere professional graag zelf uit. Die ene toegankelijke plek moet dan ook makkelijk toegankelijk zijn, dus niet inloggen en zo, want dat hindert de samenwerking (terwijl iedereen dat wel bij allerlei commerciële sites doet). En natuurlijk willen we als professionals wel de regie houden over wat er nu precies gaat gebeuren op dat

Puck Huitsing. Foto: Anne Reitsma.

tafelkleed/platform. Niet door zelf iets te doen, maar door erover te kunnen meepraten.

Als we die fase van drogredenen gehad hebben, dan komen we bij de echte ellende. Een paar voorbeelden met commentaar. 'Je kunt natuurlijk als professional niet zomaar alles delen, want het is jouw kennis en dan ben je het kwijt' (blijkbaar heb je er geen vertrouwen in dat je er ook iets voor terugkrijgt). 'Leuk dat dat onderwerp zo wordt uitgewerkt, maar mijn probleem is toch net anders en dus uniek' (focus op de 5% verschil en niet op de 95% overeenkomst). 'Mijn methode is de beste en daarmee de standaard' (volstrekt buitensluiten van ideeën van anderen). En de laatste, zeer hardnekkige: 'Het Not Invented Here-syndroom' (alles wat door een ander is bedacht en niet door mijzelf, kan nooit goed zijn).

Enfin, het zijn fases waar u doorheen moet, en ik ook. Voor diegenen die op het punt staan een samenwerking te beginnen: laat u hierdoor niet ontmoedigen. Hoor het aan, stap niet in de valkuil en ga gewoon aan het werk. Voor diegenen die zichzelf herkennen in een van bovengenoemde situaties: laat dat nu eens los, zeur niet en ga gewoon meedoen. U kunt het niet alleen. Weet dat uw collega's mopperen met precies dezelfde malle argumenten. Het is geen Becel-tafelkleed in een groene weide en het zal nooit gaan zoals u wilt. Want de essentie van samenwerken is delen, geven en nemen. Het is net het echte leven. En het is een werkwoord. ■

Puck Huitsing ■ programmacoördinator KVAN/BRAIN.